

עד שיבואו לידי גזבר, ולכן, אם נגנבו קודם שבאו ליד גזבר, חייב.

וריש לקיש אמר: כל היכא דאיתיה, כל מקום שבו נמצאות המעות משעה שחל הקדשו, נחשב הדבר כאילו בבי גזא בבית גנזיו דרחמנא, איתיה. דכתיב "לה' הארץ ומלואה", ובכל מקום שנמצא רכוש הקדש הרי הוא כמצוי ברשות הקדש שהיא הרשות של ממון גבוה.

ולהכי פטור, שהרי ברשות הקדש הן, וקיים כבר נדרו (10).

קשיא דריש לקיש אדריש לקיש, דהא לעיל לא סבר לה להך סברא דכל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתה, וקשיא נמי דרבי יוחנן אדרבי יוחנן, דאמר לעיל להך סברא, והכא לא סבר לה?!

בשלמא דריש לקיש אדריש לקיש לא קשיא. דאיכא למימר, הא דקים ליה כיון שמרדה

ושמואל אמר: לא פקעה קדושתיהו, דכל היכא דאיתיה להאי תרנגולת, בבי גזא [בבית הגנזים] דרחמנא איתא, דכתיב "לה' הארץ ומלואה".

וכן אמר רב יוחנן: במקדיש תרנגולתו לבדק הבית ומרדה מיירי מתניתין.

אמר ליה רבי שמעון בן לקיש: וכיון שמרדה, הא פקעה ליה קדושתה?!

אמר ליה: כל היכא דאיתא, בבי גזא דרחמנא איתא, דכתיב "לה' הארץ ומלואה".

ורמי דרבי יוחנן אדרבי יוחנן, ורמי דרבי שמעון בן לקיש אדרבי שמעון בן לקיש.

דאיתמר: אם אמר אדם: מנה זה המונח לפני יהא לבדק הבית, וננבבו המעות או נאבדו —

רבי יוחנן אמר: חייב המקדיש באחריותו

[כפרש"י בד"ה הא] ונכלל בנדרו שאם יגנב או יאבד החפץ ולא יוכל ההקדש להשתמש בו, יביא אחר תחתיו, אף שהחפץ בכל מקום שהוא נשאר ברשות הקדש.

ובזה נחלק עמו ריש לקיש וסבר שכיון שהחפץ נשאר ברשות הקדש נחשב שלא נגנב ונאבד, ואין אחריותו חלה באופן זה, אלא רק אם מת השור ונפל הבית שאינם בעולם. אמנם באתון דאורייתא קו"א לכלל ג', ובשורת באר יצחק יו"ד כ"ח ג' נקטו כי רבי יוחנן וריש לקיש נחלקו בסוגיין בסברא דכל היכא דאיתיה בי גזא דרחמנא איתיה, ולכאורה דבריהם תמוהים וכמבואר לעיל, וראה קהילות יעקב קידושין [לא] שציידד לומר שדוקא לענין תרנגולת שמרדה מודה רבי יוחנן דאמרינן דבי גזא

שמרידה נחשבת כהפקר גמור, [כדין שיירא שעמד עליה גייס, שהוכיחו ממנו הראשונים, ראה חו"מ קפ"א בנו"כ השו"ע], ולכן נפקא קנין ההקדש, ונפקא מינה אם יאוש מפקיע דוקא הקדש שחל על ידי הקדשו, אך אם קנה ההקדש חפץ במעות הקדש אין היאוש מפקיע קנינו וקדושתן. ע"ש.

10. בפשטות נראה שגם רבי יוחנן למד מ"לה' הארץ ומלואה" שכל היכא דאיתיה בי גזא דרחמנא איתיה, [וריש לקיש למד ממנו דין זה], אלא שרבי יוחנן מלק בין הקדש בלשון "הרי זו", שאינו מתחייב אלא חפץ זה ולעולם בי גזא דרחמנא הוא, לבין הקדש בלשון "הרי עלי" שמקבל על עצמו "להביאו" לידי הקדש